

Тема. **Українські народні традиції. «В цьому дворку, як у вінку».**

Мета:: Формувати у дітей уяву про народні традиції; розвивати почуття гумору та вміння використовувати раніше отримані знання та навички. Виховувати інтерес до народної творчості, любов до рідного краю; поглибити знання учнів про народні ігри, загадки, скоромовки, викликати інтерес до вивчення народних традицій, любов до рідного краю; розвивати творчі здібності дітей – уміння виразно читати вірші, співати, танцювати, виховувати повагу до традицій наших прапрадідів, почуття прекрасного.

Хід заходу

(Зала прикрашена українськими рушниками, малюнками, квітами, кульками)

Під музику «Україно, ми- твоя надіє!» діти танцюють.

Вступ.

Ведуча.

Розвивайся, звеселяйся, моя рідна мово.
У барвінки зодягайся, моє щире слово!
Колосися житом в полі, піснею в оселі,
Щоб зростали наші діти мудрі та веселі!

Хлопчик. Дітвора ми українська, хлопці та дівчата.
Хоч на зріст, ми ще маленькі- та душа завзята!

Дівчинка. Бо козацького ми роду, славних предків діти.

В школі й вдома ми вчимося рідний край любити.

Хлопчик. Ми малі, та всі ми друзі. Ми одна родина.

А найбільша наша мати – рідна Україна.

Дівчинка. Хоч мала я, невеличка, зате добре знаю,

Що край рідний – Україна, і її кохаю.

(Дівчатка виконують пісню «Україна»).

Ведуча. Сьогодні ми зібралися на свято та запросили ще й гостей багато,

Ми будемо країну прославляти, традиції народні ще вивчати,

А також гучно заспіваємо пісні, бо українці -- ми, співочі всі!

Тож веселитись всі розпочинаємо та щиро, з усмішкою всіх вітаємо!

1 дитина. У РІДНОМУ КРАЇ

Одна Батьківщина, і двох не буває,

Місця, де родилися, завжди святі.

Хто рідну оселю свою забуває,

Той долі не знайде в житті.

Я - УКРАЇНКА

Я - українка!

Горджуся й радію,

Що рідною мовою

Я володію,
Шевченковим словом
Умію писати
Слова мелодійні
У вірші складати.
Я - українка!
Живу в Україні,
На вільній, єдиній
Моїй Батьківщині,
Де все мені в радість:
Ліси і садки.
Озера й річки,
І глибокі ставки,
Лани неосяжні,
І гори, й долини,
Цвіт білосніжний
У лузі калини.
В душі моїй солодко
Грає сопілка,
Бо я з України,
Бо я- українка!

УКРАЇНІ

Україно,
Ти - сонце весняне,
Моя рідна, моя золота...

Твої древні задумані храми,
Старовинні чудесні міста –
Ніби в казці, де час зупинився,
Щоб усе, що було, пригадати:
Тихі співи і танці вогнисті,
Щебетання в садку біля хати,
І тумани, і роси краплисті,
І героїв славетних життя, -
І мале босоноге дитя,
Що біжить радо з піснею в поле
І сміється, хоч ніженьки коле!..

Зацвітає калина,
Зеленіє ліщина.
Степом котиться диво-луна.
Це моя Україна,
Це моя Батьківщина,
Що, як тато і мама, одна!
(Дівчатка виконують пісню «Ой, єсть в лісі калина»)

Хлопчик. Потанцювали, молодці! Тепер давайте поговоримо про традиції.

6 дівчинка. А що таке традиції?

3 хлопчик. О! А ти що хіба не знаєш? Я розкажу, а ви всі посідайте, та й поговоримо. Традиції — це досвід, звичаї народу або норми поведінки, які склалися історично і передаються з покоління в покоління, з роду в рід. От що таке традиція.

4 хлопчик. А я наведу приклад традицій нашого народу. Так, в Україні з глибокої давнини дуже поважають своїх батьків, бабусь і дідусів. Тому в родині діти змалку вчаться звертатися до батьків на Ви. І це дуже гарна традиція. Вона збереглася і до нашого часу. Тому в деяких сім'ях діти і зараз звертаються до своїх батьків з повагою, на Ви.

5 хлопчик. Чим більше ми будемо знати про традиції свого народу, тим ліпше. Адже це наша культура, яка склалася в Україні віками. Тому ми, діти України, повинні її дотримуватися. Бо в кожного народу своя культура і свої звички. Тим і відрізняються народи один від одного, що в кожного є свої неповторні і цікаві традиції.

6 хлопчик

Свої традиції у нашого народу є,
Свої пісні і звички, й рідна мова,
Культура й щастя в нас також своє,
Святині й обереги — це чудово!

6 дівчинка

Хоч всі ми люди, але різні ми.
В народів різних різні є святині.
А ми от добрими ідемо в світ людьми,
І наша мати то є берегиня.

2 хлопчик

Так, берегиня роду на землі
І берегиня всіх традицій, дому.
І вчаться в мамі діточки малі,
Щоб мудрими у світі йти потому.

2 дівчинка

Бо мати — найрідніша в світі цім,
Вона дала життя усьому роду.
Тож найдорожча в серденьку людські.
Й свята для українського народу.

3 хлопчик. Чому ви кажете, що мати свята? Адже тільки Матір Божа свята, бо вона народила Божого сина, до неї в молитві звертаються люди, просять допомоги...

3 дівчинка. Так, але усі мами: моя і твоя — свята для кожного з нас, адже мама дала нам життя, тому ми і є зараз тут всі такі різні хлопчики й дівчатка. Здавна в Україні величають матір і кажуть про неї, що вона свята. Від неї залежить не тільки поява дитини на світ, але й те, якою людиною піде вона по цьому світу. Та хіба діти свою матір не просять про допомогу, мабуть, ще частіше звертаються, ніж до Божої Матері...(Лунає пісня про маму).

Ведуча. Батьківщина починається з батька і матері, з оселі, де ми вперше побачили світ, з мови, якою розмовляли наші батьки, з подвір'я, по якому ми бігали, з села чи міста, де ми народилися. На нашому святі присутні батьки, тож надамо їм слово.

Батьки. Традиційно питанням виховання дітей в українській родині приділялося дуже багато уваги, адже кожному татові і кожній мамі хотілось, щоб їхні діти були найкращі, щоб про них казали люди тільки хороші слова, щоб ними захоплювались і ставили іншим у приклад. Тому змаленьку дитину вчили вітатися, говорити слова вдячності, до батьків і всіх дорослих звертатися на «Ви», прищеплювали елементи культури, християнської моралі, знайомили з правилами поведінки в сім'ї, в родині, з однолітками, привчали до роботи... Батьки вчили дитину бачити і розрізняти хороші і погані вчинки, що добре, а що погано, що можна робити, а чого — ні. Вчили змалку, бо добре розуміли, що коли дитину не навчиш у пелюшках, то не навчиш і в подушках. То ж і народна мудрість каже: «Гни дерево, поки молоде, учи дітей, поки малі». І діти в таких родинках виростали чемними, добрими, мудрими, стриманими, світлими, маючи в душі стійке переконання, що людина у світ приходить для добра.

Ведуча. Не можна уявити роки дитинства без колискової пісні, тож послухаємо .(Матуся виконує колискову пісню.)

Хлопчик Словечко хочу мовити за тата,
Бо він мені порадник, захисник.
Він так мені розказує багато,

І я до бесід щирих дуже звик.
Він вчить мене у цьому світі жити,
До праці залучає кожен раз.
Вчить бути вірним, відданим, дружити
І не підводити ніколи друзів, клас.
Бо щира дружба всіх людей єднає
І робить добрими та чесними людьми.
Життя хорошого без дружби не буває,
А в дружбі всі зростемо мудрі ми.

Батько:

Був я друзі у Тюмені,
Добрі варять там пельмені,
Та немає краще для кишок
Українських рідних галушок.
І пшеничні, і гречані, і на салі, і сметані
Ось смачні вони які – українські галушки.

Хлопець (син):

Був я з татом на Кавказі, там харчо – згориш відразу
Аж в очах зірки світились, та галушечки все снились.
І на салі, і сметані, і пшеничні, і гречані
Ось смачні вони які – українські галушки.
Ще вареники люблю, навіть їм їх, коли сплю.

А ось татко вам розкаже ,а, можливо ще й покаже,
Як із кумом вдвох варили ,та не знаю ,чи поїли
Ті варенички вони майстрували як могли!

Батько:

Кум у мене попоїсти то мастак.
Йому жінка що не зварить, все не так.
Вередує:
- Як з'їдаю твій обід,
Наче гирю закладаю у живіт.
Раз, в неділю ми zostались без жінок,
Подались вони раненько на товчок.
Ми із кумам закурили, сидимо.
Кум наліво, я на право – плюємо.
Не залишили нам їсти, то й нехай...
А ми зваримо вареники давай!
Налили ми в ночви свіжої води.
Пів мішка муки насипали туди.
Я качалку взяв, а кум мій – макогон,
Тісто туго замісили, як гудрон.
Дріжджів кинули дві пачки – красаота!
Потім перцю і лаврового листа.
Тісто виклали на стіл ми, тай січем...
Я, ножівкою, а кум мій – сікачем.
В казані кипить, аж піниться вода.
Я ліплю, а кум вареники вкида.
На вусах у мене тісто, в нього – сир.
Кум по кухні походжав, як командир:

-Хай живіт, говорить і лопне, а жінкам

Отакенького вареничка не дам!

В казані вода вирує, булькотить.

Сир гарячий нам на голови летить.

Покипіло так, не більше двох годин.

Бачим, збились всі вареники в один.

Ми вареник той штовхаємо до дна,

А він лізе, випира із казана.

Кум говорить:

- Ну, нехай вже буде так.

Покуштуємо яке воно на смак.

Поділили ми вареник, сидимо

Кум виделкою, я ложкою – їмо.

Я показую на пальцях та стогну:

Зуби злиплись, язика не поверну.

В кума очі лізуть з лоба – не ковтне!

Головою рідний кум не поведе.

Я як двину його в шию кулаком.

Тут відразу нам полегшало обом.

Кум затявся на своєму:

- А жінкам,

Я однаково понюхати не дам!

Те, що я не з'їв і кум мій не доїв,

Потаскали кабанові ми у хлів,

А кабан понюхав тісто, кашлянув,

Перекинувся в баюру і заснув.

Ведуча. А зараз поговоримо про рідну бабусю.

Моя бабуся краща поміж всіх,
Вона всіх приголубити уміє.
У неї добрі очі, щирий сміх,
Її побачу і душа радіє.
У неї в серці стільки доброти,
Неначе море, стільки в нім любові.
Все зрозуміє і за все простить,
І лине щирість в кожному слові.
І стільки правди й мудрості в словах,
Ну, що не скаже, вислів це крилатий!
І стільки ніжності в простих її піснях,
Що з нею кожен день, мов свято.
Моя бабуся — дорога мені,
Вона не сварить, лиш пожурить чемно.
Голівоньку погладить уві сні,
Коли всі сплять, у хаті темно.

Учениця. Моя бабуся вишиває онукам сорочки. Ось на мені така сорочечка.
Це теж народна традиція, бо завжди дівчата ходили на свято у вишитих сорочках, а мама чи бабуся дивились і не могли натішитися своїми дітьми та онуками, такі вони були гарні. Крім того, вишита сорочечка оберігала дітей від «поганого ока», дітям слугувала оберегом.

Ведуча. Послухаємо бабуся, яка розкаже багато цікавого. (Виступ бабусі, яка розповідає про старовинні речі)

Інсценізація пісні «Несе Галя воду».

7 дитина. Мій дідусь, як починає розповідати страшні казки, то я намагаюся у ковдру закутатися і навіть ногу боюся з-під неї висунути. Так страшно стає, ніби все оживає. Мій дідусь — це справжній казкар. Я його так люблю! Навіть не уявляю свого життя без нього. Такий він у мене лагідний і жартівливий.

2 учень

Дідусь у мене знахар душ людських,
Він не чаклун, лиш душі людські знає.
Люблю його казки, веселий сміх,
А він людей, немов книжки, читає.
Про кожного він правду поведе,
Чи добре й людяне воно та путнє.
Як чоловік себе в житті веде,
Розкаже і минуле, і майбутнє.
Здається, мудрості його немає меж,
Бо ж він, мабуть, усе на світі знає.
І я такою хочу бути теж,
Щось особливе з дідом нас єднає.(Слово дідусю.)

Ведуча. Українські родини були великими, у більшості сімей було багато дітей.

А в нашого Омелечка

А в нашого Омелечка
Невеличка сімечка:
Тільки він та вона,
Та старий та стара,
Та дві ляльки в колисці,

Та дві няньки колише,
Та по хаті двоє лазить,
А третього возком возять.
Та дві Христі в намисті,
Та дві Насті в запасці,
Та дві дівки косаті,
Та два парубки вусаті,
І Андрон, і Харитон,
Парамон і Антон,
І Прутас, і Панас,
І той парубок, що в нас;
І Горпина, і Уляна,
Що полюбила Дем'яна,
І низенькая Килина,
Що полюбила Мартина.
І зовиця білолиця,
І ще якась молодиця,
І ще ота мички миче,
Що всякого за чуб смиче;
І ще отой Герасим,
Що чоботи усім шив.
Отака сімеечка
У нашого Омелечка.

У нас на святі присутні старшокласники, які зараз пограють із дітками.

Співали ви дзвінко, танцювали гарно, а тепер час перевірити, чи гострі ваші язички? Спробуйте швидко-швидко промовити скоромовки:

Бабин біб розцвів у дощ - буде бабі біб у борщ.

Бобер на березі з бобренятами бублики пік.

Боронила борона по боронованому полю.

Босий хлопець сіно косить, роса росить ноги босі.

Був бик тупогуб, тупогубенький бичок.

У білі бика губа тупа.

Був господар, був господар, та й розгосподарився.

*У чотирьох черепашок четверо черепашень.
Не турбуйте курку - клює курка крупку.*

Скоромовка Бабрили в брудній баюрі

Два бобри брунато - бурі:

- Правда, брате бобре, добре?

- Дуже добре, брате бобре!

«Жабка»

Забажала жабка в жбанку

На базар везти сметанку.

Їжакам, і жукам у банки

Наливає жабка сметанки.

А коли розпродасть

цілий жбанчик -

На зелений заробить жупанчик.

«Киця» Смужечка на смужечці - наша Мура мружиться.

Мружиться - не журиться, а муркоче й жмуриться.

«Майстриня» Вишивала мишка ловко

Синім шовком мишоловку.

Мишоловка - грізна штука,

Мишеняткові наука.

«Кролики на роликах» Три кролики на роликах.

Не кролики - королики!

Чи ж зможе і корова

Купить кролячі ролики

І стать як кролик-ролер?

Бубоніла діду баба: - Ой не дмухай на кульбабу,

Бо з кульбаби полетять - сто малих кульбабенят.

Ведуча. Скоромовки ви подолали так –сяк, хто а би як!

А от вам і загадочки, від Килини тіточки!

ЗАГАДКИ

Вдень він спить, вночі — мандрує,

сяйво ніжне нам дарує.

Уночі у тихій річці

любить плескатись в водичці. (Місяць)

Поміж луг, поміж вербички

повилась блакитна стрічка.

Щось наспівує тихенько

і біжить удаль швиденько. (Річка)

Як рушає мандрувати, —

треба з ліжечок вставати.
Як іде за обрій спати, —
час малятам спочивати. (Сонце)
Надворі мороз тріщить, —
баба з віником стоїть,
а як сонце припече, —
 кине віник і втече. (Снігова баба)
І у місті, і у полі
нагулялася доволі.
Не давала снігу спати,
примусила танцювати. (Завірюха)
Вчора ще у річці
плескалась водичка.
Як з'явився сивий дід,
то зробив з водички ... (лід).
Хто узимку до діток
заповзе під кожушок,
пощипає ручки, щічки,
забереться в черевички? (Мороз)
Йшов хлопчина через ліс,
молоко в цеберку ніс.
Хлюпнув трішки молока,
зникли поле, ліс, ріка. (Туман)
Завірюха в гай прийшла та сестрицю привела.
Сніг кружля, не стелиться. Звуть сестру ... (хурделиця)
Хто вночі у лісі, полі - побілів усе довкола? Хто смереку і ялину вбрав усніжну
кожушину? (Зима)

Хто більше

«Хто більше» - азартне змагання, що сприяє розвитку моторики рук і спритності. Ця малорухлива гра добре підійде для проведення в школі під час перерви в учнів молодших класів.

Учасникам роздаються мотузки довжиною близько 1 метр. За сигналом гравці починають зав'язувати на мотузці вузли. Той, хто за 1 хвилину зав'язав більше вузлів - перемагає.

Примітка. Гра починається і припиняється строго по сигналу ведучого

Подільнянка

Діти водять хоровод, а один, що стоїть у колі, робить рухи, що відповідають змісту пісні:

Десь там, десь там подільнянка була,
Десь там молоденька була,
Отут вона впала,
До землі припала.
Устань, устань, подільняночко,
Промий очки, як скляночки,
Та візьмися в бочки,
Та поскачи скочки.
Скачи, скачи понад бродом,
Як рибонька попід льодом.
Візьми собі панну, ktorую крайню,
Візьми собі паничка, ktorого крайничка.

Той, що посередині, вибирає когось з кола замість себе, і гра продовжується.

Мовчанка

Коли діти дуже розкричаться, хтось нагадає про цю гру і скоромовкою проговорить:

Їду до дому
На зелену соломку.
На тій соломі
Сидить жаба.
Хто писне,
Той жабу хлисне,
Мені можна говорити
Сто раз,
А іншому - ані раз.

Всі замовкають. Ведучий намагається кого-небудь викликати на розмову. Хто перший заговорить, той програв.

Дощик

Школяри обирають ведучого-кашовара. Він з горщиком та дерев'яною ложкою стає в центрі, ходить по колу і "варить" кашу, "вимішує" її ложкою. Діти, взявшись за руки, ходять навколо нього і речитативом промовляють:

Іди, іди, дощику,
Зварим тобі борщику
У новому горщику.
Тобі каша, а нам - борщ.
Щоб густіший ішов дощ.

Учні зупиняються, а кашовар, заплющивши очі, обертається, піднявши руки з горщиком догори. Потім прямує до дітей. Комуś із них вручає горщик, не відкриваючи очей. Кому випаде, той стає кашоваром, веде гру далі.
Коли гра набридає, школярі зі словами:

Дощику, дощику, перестань!
Ми. поїдем на баштан,
Та візьмемо диньку,
Усім по шматочку,
А тобі - ціленьку!-

підстрибуючи на одній нозі розбігаються.

ЛАСТІВКА

Дві дівчини беруться за руки і стають навпроти іншої пари, яка так само тримається за руки. Одна пара говорить:

- Печу, печу ластівки!

Інша питає:

- Нащо печеш? Лиха втечеш, лиха й піймаєш!..

Тоді пара дівчаток, що почала розмову, роз'єднує руки, і кожна біжить у протилежний бік. Інші двоє, кожна окремо, намагаються піймати перших, не давши їм з'єднатися. Якщо та пара, яка почала бігти першою, знову з'єднається, то їй припадає знову тікати, а другій парі - ловити. Якщо ж якусь з дівчаток, які почали гру, впіймають, то ця пара, що не збіглась, ловитиме, а інша - тікатиме.

Перстенець

Діти сідають рядком і складають руки долонями до купи. Котрась дитина відходить у бік і закриває очі. А ведучий підходить до дітей і кладе в долоню комусь перстенець. У цей час та дитина, котра відійшла вбік, повертається, а гурт хором звертається до неї:

*Гадуль, гадуль, гадулька,
Десь там моя зозулька,
По полю ходила
Золоте пір'я збирала.*

Тоді та дитина, котра відійшла, відгадує, в кого перстенець, промовляючи слова:

*Вий, вий завивай
Ти, Оксанко, перстень дай.*

. Родина — стовбур дерева міцного.
Це батько й мати, бабці й дідусі.
Тітки і дядечки всі до одного,
Ну, словом, родичі й близькі усі.
І є ще предки давні — це коріння,
Що глибоко у цій землі лежить.
А діти, діти — нове покоління,
Це пишне гілля, що увись летить.
Родинне дерево ось тут укоренилось,
На цій землі, у рідному краю.
Й новим гіллям так щедро розпустилось

Та має біографію свою.
Потрібно всім це дерево вивчати,
Бо ми господарі на цій святій землі.
Коріння роду треба добре знати,
Дітей навчати, поки ті малі.
Бо що то за людина без коріння?
Як перекотиполе, що летить...
Без роду-племені, його благословення
Не може праведно на цій землі прожити.

Звучить пісня «Родина-родина — це вся Україна»..

Ведуча. А зараз послухайте ще про одну традицію нашого народу.

Діти. Лялька-мотанка — українська народна лялька, символ жіночої мудрості, родинний оберіг.

Здавен у кожній родині лялька-мотанка виконувала роль оберегу, була символом мудрості, берегинею роду, символом матері-прародительниці та зв'язку між поколіннями, одна із найдревніших іграшок і сакральних (священних) істот нашого народу, якій тисячі й тисячі років. Скільки існує людство, стільки років цій іграшці, яка повинна була дитину заспокоїти, нагодувати і зберегти. Бо мати, залишаючи дитя, замотувала фрукти чи хліб у

шматочок

Світланкові рося

тканини, прив'язувала

паличку і давала, як іграшку, тому в основі ляльки — хрест. Людина

вигадувала ляльку-мотанку, подібну собі, як забавку для дитини, як оберіг дому. Виготовляючи цей сакральний предмет, жінки вкладали у неї свою енергію, певні думки і побажання. Ляльку-мотанку передавала мати дочці, коли віддавала до іншого роду, а дочка, у свою чергу, своїй дитині. Це ніби ниточка, яка зв'язувала увесь рід.

Наші пращури вірили, що лялька є посередником між живими та тими, хто ще народиться. Тому на заміжжя дівчини разом із рушниками і сорочками в скриню до приданого клали ляльки. Робили їх дуже ретельно: одягали в українське народне вбрання як наречену, плели вінок на голову і обов'язково «додавали» нареченого — мусила бути пара. Відразу після одруження тими ляльками бавилися — вважалося, що так швидше народяться діти. Обличчя у «плодоносних» ляльок немає — невідомо ж, хто прийде на світ.

Берегиням — іншому різновиду — на обличчі намотували хрести. І виготовляли їх на різні потреби: аби людина одужала, аби пішов дощ чи навпаки — припинилася злива, вщух буревій...

Усі елементи одягу мотанки є символічними: спідниця уособлює землю; сорочка — три часи: минулий, теперішній і майбутній; головний убір — очіпок, стрічка чи хустка — зв'язок із небом...

Українська лялька тим унікальна, що вона — така ж, яка була тисячі років тому! Найдавніші — глиняні — сягають доби Трипілля!

Дівчинка. Глибоке коріння — високе гілля... Це ми, діти, пишна крона цього дерева. Усі братики і сестрички, друзі, однокласники, знайомі, одне покоління — усі ми — це і є те високе гілля, майбутнє кожного роду, всієї

України. Адже наша держава Україна — рідна ненька всього українського народу, який пустив глибоке коріння в її землю ще від роду людського, багато-багато тисяч років тому і досі живе тут, на своїй рідній землі.

Хлопчик. Якщо ми будемо знати, якого ми роду, будемо вивчати своє коріння, то наша земля буде процвітати і ніколи не загине. Адже здавна в Україні знають про це, цінують родину, бережуть спогади про своїх працюючих і героїчних предків, які дали життя українському роду людському.

Дівчинка. З прадавніх віків українці люблять свою рідну землю, в якій лежить набагато більше їх родичів, ніж зараз живе на цій святій землі. Вони полягли за її волю і незалежність, за її самотність і розквіт, за свою родину, за дітей і їхнє майбутнє. Це чийсь родичі: твої, мої — наші рідні прадіди, які вірили у світле майбутнє своїх дітей, онуків, правнуків і боролись за нього, як уміли і могли.

Хлопчик. Тому ми — молоде покоління, яке прийшло на цю землю жити сьогодні, повинні бути гідними нащадками наших предків, мусимо знати, берегти і примножувати все те, що заробили важкою працею, здобули у нелегкій боротьбі наші пращури. Це ті надзвичайно цікаві та багаті традиції, звичаї, які склалися за віки, і самотню культуру та побут України, і нашу рідну українську мову, і волю та незалежність нашого народу.

Гей, козак — козаченько,
Тай хоробре серденько,

Ой, міцні в нього руки –
Ворогам для науки!

Як козак засміється –
Ворог з страху трясеться,
Як козак заспіває –
Той чимдуж утікає!

Як козак затанцює –
Увесь світ його чує,
Зелен-дубе розвивайся,
Гей душа, розкриляйся!

А душі тільки й треба –
Степ широкий та небо,
Під сідлом коник чалий,
Побратим не лукавий.

Гей, гуляти-воювати
Знов поїдемо брате,
Не топтали щоб чужинці
Наші землі українські!

Тече річка-невеличка,
Через гори, через гай.
Рано вранці небо кличе,
Вставай сонце - вставай.
Розбуди усе навколо,
Хай почує рідний край.
Пісню гарну, серцю милу,
Добрим людям співай.

Дівчинка. Перед нами стоїть велике завдання — зберегти все те, що здобули наші предки, примножити славу України, зробити нашу державу квітучою, могутньою, славною, щоб виконати заповітну і високу мрію минулих поколінь нашого народу. І ми це можемо, адже живемо в чарівний час розквіту науки і техніки. А ще в нашому серці живе вічна мрія, велика любов, щира повага до всього того, що створено нашими працьовитими мрійниками, нашими дорогими предками. Тому і родинне свято ми присвячуємо нашій дорогій родині й усьому українському роду, з якого ми пішли.

Хлопчик. Сьогодні ми ще діти, вчимося у школі, здобуємо знання, вивчаємо історію свого народу, заглиблюємося у далеке і не дуже далеке минуле, щоб краще пізнати світ, рідний край, свій народ. Нам цікаво все на світі, адже ми пізнаємо цей світ, свій рід, стосунки і взаємини у суспільстві, у родині, переймаємося всіма подіями, які відбулися або відбуваються сьогодні. Наше серце сповнюється добрими почуттями, любов'ю до свого роду, до рідного українського народу, до нашої Вітчизни.

Дівчинка. І це чудово, адже не може дитина рости байдужою до світу, бо у ній — гаряче, чисте та добре серце українця. А українці з прадавніх часів були чистими душею і добрими, працьовитими і волелюбними, люблячими і щирими людьми. Тому і ми зростемо саме такими: добрими, волелюбними, світлими, працьовитими, люблячими, щирими, чесними людьми. Це наш обов'язок — вирости саме такими, бо ми ж спадкоємці свого роду. (Звучить пісня про Україну.)

